

Deníček

Pavla Pokorná

Bakalářská práce
2013

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta multimediálních komunikací

ABSTRAKT

Tato bakalářská práce popisuje proces tvorby mého bakalářského animovaného filmu.

První část popisuje literární přípravu od první myšlenky, přes námět a literární scénář, charakteristiky postav, až po technický scénář.

Druhá část popisuje samotnou výrobu filmu, jeho výtvarné řešení, přípravu natáčení, samotnou animaci v ateliéru a postprodukci filmu.

V závěru shrnuji poznatky a zkušenosti z celého procesu výroby mého bakalářského filmu.

Klíčová slova: inspirace, animace, natáčení

ABSTRACT

This bachelors thesis describes the process of making my bachelor's animated film.

The first part describes the literary preparation of the first thoughts through suggestion and literary scenario, the characteristics of the characters, to the technical scenario.

The second part describes the production of the film, its artistic design, preparation of shooting itself in the animation studio and post-production.

In the conclusion I summarize the knowledge and experience of the entire production process of my bachelors film.

Keywords: inspiration, animation, filming

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně za použití uvedených zdrojů.
Odevzdaná verze bakalářské/diplomové práce a verze elektronická nahraná do IS/STAG
jsou totožné.

Pavla Pokorná, ve Zlíně dne 17. 5. 2013

Poděkování :

V první řadě bych chtěla poděkovat své babičce Jarmilce Jochové, která mě vždy podporovala, pomáhala mi a inspirovala mě.

Mé díky patří celé mojí rodině, za podporu psychickou ale i finanční během celého mého studia.

A děkuji všem dobrým lidem, spolužákům a kamarádům, kteří mi jakkoli pomohli s realizací filmu.

OBSAH

ÚVOD	6
I TEORETICKÁ ČÁST	8
1 LITERÁRNÍ PŘÍPRAVA	9
1.1 INSPIRACE.....	9
1.2 NÁMĚT, LITERÁRNÍ SCÉNÁŘ.....	10
1.2.1 Charakteristiky	12
2 TECHNICKÝ SCÉNÁŘ	14
II PRAKTICKÁ ČÁST	15
3 VÝROBA	16
3.1 VÝTVARNÁ PŘÍPRAVA	16
3.2 VÝROBA LOUTEK A POZADÍ.....	16
4 ANIMACE	18
4.1 ATELIÉR.....	18
4.2 NATÁČENÍ FILMU.....	19
5 POSTPRODUKCE	21
5.1 STŘIH.....	21
5.2 ZVUK.....	22
ZÁVĚR	23
III PROJEKTOVÁ ČÁST	25
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	26
SEZNAM PŘÍLOH	27

ÚVOD

Když nám na konci druhého ročníku vyučující naznačili, že bychom měli začít vážně přemýšlet o našich bakalářských filmech, neměla jsem ani potuchu o tom, jaký film bych chtěla vytvořit.

Nebyla jsem schopná nic vymyslet. Jediné, čím jsem si byla jistá, byl fakt, že nechci dělat kreslený film, a že bych chtěla pracovat s někým ve dvojici. Uvažovala jsem o loutkovém filmu, nakonec po dlouhých úvahách, psaní seznamů pro a proti, jsem se rozhodla pro ploškovou animaci. Na mé volbě techniky se podepsal i fakt, že jsem se dala dohromady se Soňou Krajčovou, a ta jinou techniku dělat nechtěla.

Od počátků vymýšlení námětu, až po postprodukci, jsem byla velice ráda že mám parťáka, a že na to všechno nejsem sama. Ne nadarmo se říká: ve dvou se to lépe táhne.

Stejnou náhodou, jako vznikl náš tým, vznikl i náš námět na film.

Na úplném počátku jsme chtěly zrealizovat jeden z mých „šuplíkových“ námětů, ale velice brzy jsem tuto možnost zavrhl. Mé náměty neodpovídaly našim požadavkům na technologii a hlavně žánru, protože většina mých literárních pokusů byly pohádky s příliš komplikovaným dějem na krátký film.

Se Soňou jsme se shodly na tom, že chceme vytvořit veselý film, plný barev, nadsázky a humoru. Rozhodně jsme se nechtěly zaplétat do komplikovaných témat, složitých filozofických myšlenek a jiných vážných věcí.

A tak až na začátku zimního semestru, konkrétně 18. září, vznikl náš námět. Jak jsem již napsala, šlo o naprostou náhodu. Byly jsme na přednášce Mgr. Lukáše Gregora o psaní bakalářských a diplomových prací, Soňa seděla vedle mě a něco si čmárykala do sešitu. Po chvíli jsem se jí ze srandy zeptala: „To si píšeš můj milý deníčku?“. Soňa se na mě otočila a s naprostou vážností odpověděla: „Můj milý deníčku, dnes mě zase nepolíbil...“, a nějakým podivným způsobem nám bylo hned jasné, že to je náš námět. Ještě týž den jsme rozvedly několik různých směrů, kterými by se naše téma mohlo dál ubírat. Denně jsme si pak vyměňovaly nápady, ve škole, ale hlavně po zlínských hospůdkách. Čerpaly jsme hlavně z našich vlastních zkušeností a nápady se množily astronomickou rychlostí. Já vše pečlivě zapisovala, abychom mohly kdykoli kterýkoli nápad vytahnout, a znovu probrat nebo zkombinovat s novým nápadem. Vše jsme také průběžně konzultovaly s panem

Šebestou, který se neváhal zapojit do vymýšlení. Díky tomu jsme měly dostatek materiálu na vytvoření námětu a scénáře, v další fázi jsme se přehrabovaly v mých poznámkách a snažily se vybrat tu správnou kombinaci pro náš film.

Jen pro představu několik prapůvodních směrů, kterými se měl ubírat náš film:

- mladá dívka, která jen řeší své lásky a módu, zcela nepochopena svým okolím, zejména rodiči, která své trable svěřuje deníčku
- příběh dospívající dívky, která během delšího časového úseku, během kterého si zapisuje do deníčku zjistí, že není dívkou, ale že je chlapcem (inspirováno Járrou Cimrmanem)
- mladá vědkyně na počátku své kariéry, zamilovaná do svého nadřízeného, odjede na výzkumnou cestu kamsi do divočiny, spolu se svým nadřízeným; tato cesta ani zdaleka nebude odpovídat jejím naivním představám, díky čemuž zjistí, že její práce není nic pro ni, a bude muset úplně přehodnotit svůj život...

I. TEORETICKÁ ČÁST

1 LITERÁRNÍ PŘÍPRAVA

1.1 Inspirace

Kromě inspirace, kterou jsme si se Soňou poskytly navzájem, jsem čerpala z knihy Stephena Butlera Leacocka Literární poklesky, kterou mi doporučil pan Šebesta. Jedná se o knihu obsahující celkem 47 povídek, pro náš film jsem čerpala konkrétně ze dvou povídek a to: Návrat k divočině a Těžký život zálesáka.

I přes skutečnost, že kniha vyšla poprvé v Kanadě v roce 1910, jde o velice nadčasové povídky, které jsou aktuální i dnes. Především jsou ale plné nadsázky a černého humoru, což se nám velice hodilo.

Povídka Návrat k divočině je o outorově příteli, nadšeném zálesákovi, Billim. „Billy trpí maniakální touhou po zálesáckém životě. A co je ještě horší, má utkvělou představu, že do divočiny musí zavlékat i své přátele.“ [1 s. 38] Snaží se přesvědčit autora aby s ním jel do divočiny, do míst kde není elektřina ani teplá voda, široko daleko žádná civilizace. Autora ale spaní na jehličí v lese, ani konzervovaná strava, neláká, a tak s díky odmítá.

Musím přiznat, že s touto povídkou jsem mohla plně ztotožnit své dětství. Moji rodiče trpí stejnou maniakální touhou jako Billy. A dokud jsem byla malá a nemohla jsem se bránit, musela jsem se zúčastnit všech jejich výprav a výletů, které byly častěji, než bych si přála. Mohla jsem tedy přenést své zážitky na naše hrdiny. Měly jsme celkem jasno, že na tento výlet do divočiny pojede muž a žena, a že právě muž bude představovat stejného zálesáka. Žena měla být ve stejné pozici jako já v dětství, když pro mě byla účast na těchto výletech povinná.

A tomu odpovídá druhá povídka, Těžký život zálesáka, Moje plány na lov losů v kanadské divočině. Tato povídka více odpovídá mé představě divočiny.

Autor jede na podzim lovit losy do hlubokých kanadských lesů, kde mají s bratrem a přítelem lovecký srub. Nejde však o divočinu. Ke srubu vede přístupová cesta, ani ne půl míle od chaty stojí luxusní hotel, kam se jezdí bavit mladá děvčata z města. Ve srubu mají komorníka, který jim bude vyvažovat, starat se o jejich zbraně a společenské oblečení, ve

kterém budou chodit do onoho půl míle vzdáleného luxusního hotelu na tancovačky. Hlavně ale ve srubu mají alkohol, přesněji několik beden se skotskou a šampaňským, a to i přes prohibici nařízenou státem. Ve výsledku jim tedy ani nebude vadit, že neuloví žádného losa v divočině. Za posledních deset let co tam jezdí to vydrželi bez losů, tak proč by jim to letos mělo vadit... [1 s. 42]

Tyto dva zcela odlišné pohledy na divočinu jsou zastoupeny dvěma našimi hrdiny.

A v kombinaci s původními nápady a podněty nám vyšel příběh, který pojednává o rzdílnosti názorů mužů a žen snad úplně na vše v tomto vesmíru. Jde o odlehčený pohled na tuto problematiku humornou formou. Naším cílem bylo pobavit diváka a rozesmát ho.

1.2 NÁMĚT, SCÉNÁŘ

Deníček se náš film jmenuje proto, že je vyprávěn pomocí deníčku, i když z původního námětu jsme ho zachovaly jen na začátku a na konci filmu, respektive v prvním a posledním záběru. Deníček patří slečně, která se těší na romantický výlet do přírody se svým přítelem. Svěřuje deníčku své představy, které se diametrálně liší od představ jejího přítele.

Původní námět se od finální podoby liší, postupem času se vyvíjel.

První námět měl více pracovat s deníčkem, samotný děj se měl odehrávat na pozadí deníčku. Zápisky do deníčku se měly oživovat a rozehrávat přímo na jednotlivých listech. Také jsme více pracovaly s přítelem slečny, především s jeho konkrétními představami. Ty byly vyškrtnuty ze dvou důvodů, a to z časových, ale především protože jsme usoudily, že ve veřejném povědomí bude výlet do divočiny zahrnovat lov a vybavení k tomu potřebné. Přišlo nám tedy zbytečné ukazovat přítelovy představy o lovu, když se pak tyto představy naplnily a divák je ve filmu uvidí jako realitu.

Největším vývojem asi prošel úplný konec filmu. Na každé konzultaci s panem Šebestou jsme vymysleli několik dalších možností, jak by mohl film skončit. Tyto možnosti jsme

pak se Soňou rozváděly a zvažovaly tak dlouho, dokud na další konzultaci nebyly zavrhnuty a nebyly vymyšlelny úplně nové verze zakončení filmu.

Za všechny bych jako příklad uvedla sežrání přítele divou zvěří, rozstřílení a vyhození kadibudky s přítelem do vzduchu slečnou, nebo přítel překvapený medvědem v kadibudce zapadnuvší do žumpy...

Nakonec byl vybrán konec, který ve filmu je jen z části. Jde o překvapeného a sežraného přítele medvědem v kadibudce. Slečna odejde ze srubu k nejbližší, ale i tak dost vzdálené silnici, kde si stopne čerta/němce, se kterým odjede do západu slunce/do pekla.

Těsně před začátkem natáčení byla druhá část konce vyškrtuta z důvodů časové tísně.

Dalším velice diskutovaným záběrem byla erotická scéna.

Soňa, na rozdíl ode mě, prosazovala necenzurovanou scénu, kde bychom vše narovinu přiznaly. Já byla proti, a to nejen proto, že jsem si nedokázala představit, jak na tuto scénu bude reagovat publikum především z řad našich rodin. Došly jsme tak ke kompromisu, kde je vidět dost na to, aby byla Soňa spokojená, ale zároveň není vidět nic, co by podléhalo cenzuře.

Výčet autorsky sporných částí našeho filmu bych asi zakončila otázkou, co se psem.

Nejřešenější byl konec. Pes měl umřít, což se mi nezamlouvalo. Člověk ale nemůže mít vše, obzvláště když musí dojít kompromisu se spoluautorem. Když jsem viděla hotový film, musela jsem uznat, že tento konec je vhodnější a více ladí k celému pojetí filmu.

1.2.1 Charakteristiky

Vzhleden k tomu, že naši hrdinové jedou na výlet do divočiny, musí být muž, jakožto strůjce tohoto výletu, zálesák. A když zálesák, tak opravdický. Tak, jak si mnoho lidí nedotčených divokou přírodou zálesáky představuje. Většinou tyto představy vycházejí z akčních amerických filmů, v hlavní roli s Arnoldem Schwarzeneggerem, vyzbrojeným patřičným arzenálem zbraní všech kalibrů a rozličného využití.

Pojmenovaly jsme ho jako Luboše Čurdu. Je silný a statný. Opravdický zálesák. A jako každý opravdický zálesák bojkotuje hygienu, ta je podle něj jen pro slečinky. Miluje všechny drsné sporty, u kterých teče krev. Sám se jich s oblibou účastní. A velice často je i vyhrává.

Zakládá si na své fyzice. Každý den chodí do posilovny, třikrát týdně na karate. Zastává se slabších, žen a dětí. Má sklony brát zákon do vlastních rukou a vykládat si ho po svém, kvůli tomu je již potřetí v podmínce.

Nemá rád moderní technologie. Jen velice nerad se vydává napospas technice. Je zvyklý spoléhat jen sám na sebe.

A je posedlý lovem. Vlastní mnoho zbraní. Nikdy nemine cíl. Jezdí do divočiny, jedině tam totiž může ukázat světu, kým ve skutečnosti je. Za tímto účelem vlastní kdesi v lesích lovecký srub.

Ohledně jeho vztahu k ženám, jde o velice prostý vztah, podle jeho názoru daný miliony let evoluce. Žena se o muže stará. Zajišťuje muži třikrát denně teplé jídlo a kvalitní sex podle potřeby.

A jako naprostý protipól, naše zástupkyně něžného pohlaví, s naivními a romantickými představami o životě. Do jisté míry za to jistě může červená knihovna s upíří tematikou, která nemá se skutečným životem nic společného. K našemu zálesákovi jsme nemohly vybrat rozdílnější slečnu, než krásnou dlouhonožnou blondýnku s chirurgicky upraveným popředím. Je charakteristickou zástupkyní lidí, pro které je největší jim známá a snadno dostupná divočina, městský park.

Vymyslely jsme jí jméno Samanta Pejchalová. Křehká blondýnka s mírami 110 - 60 – 90, bráno odzhora směrem dolů.

Je posedlá svou krásou a čistotou. Každý den poctivě stráví v koupelně sebezkrášlováním i několik hodin. To je pro ni základ všeho.

Má ráda výdobytky moderní doby. Její byt je vybavený nejmodernějšími, prostorově velmi výraznými domácími spotřebiči.

Samozřejmě drží mnoho diet, aby si udžela krásnou sexy postavičku. Jí převážně jen zeleninu a ovoce v syrovém stavu. Vyhýbá se uhlohydrátům a podobným zlým potravinám. Nikdy v životě by nepozřela maso, je zapřísáhlou vegetariánkou. Soucítí se zvířátky, bojkotuje kožichy a je v několika sdruženích na ochranu zvířat.

Divočina je pro ní špinavým místem plným nebezpečných živočichů, vhodná leda tak pro divochy a kanibaly. Něco úplně jiného je ale příroda z katalogů cestovních kanceláří, nabízejících pobyty v panensky čisté přírodě s horizontem romanticky zasněžených Alp na obzoru. Navíc s luxusními hotely a vším komfortem velice snadno dostupné civilizace.

Ve vztahu k mužům zatím nemá úplně jasno. Bylo by krásné kdyby potkala romanticky založeného prince, s bezednou zásobou zlata, uloženého ve švýcarské bance. Tuší ale, že tato její představa se asi nenaplní. Přesto však hledá muže, který by obdivoval její krásu, a byl silný, aby ji v případě nebezpečí ochránil, ale především aby jí rozuměl.

2 TECHNICKÝ SCÉNÁŘ

S technickým scénářem jsme trochu bojovaly. Hodně nám pomohly konzultace s panem Šebestou a naším střihačem Tomášem Krausem.

Napasovat literární scénář do technických parametrů tak, abychom neublížily vyprávěnému příběhu, aby si film zachoval spád a tempo, ale hlavně abychom si nekomplikovaly práci vymyšlením animačně složitých záběrů a úhlů pohledu, byl trochu oříšek.

Vycházely jsme z komiksů a ilustrací, které si Soňa kreslila k mým poznámkám. Mnoho scének jsme si přehrávaly, a řešily, z jakého úhlu pohledu bude záběr nejlepší.

Před začátkem natáčení jsme technický scénář daly našemu střihači, a ten navrhl pár změn ohledně přechodů jednotlivých záběrů a několika postprodukčních efektů. Především ale „učesal“ velikosti záběrů, aby nedocházelo k rušení diváka velkými skoky mezi velikostmi jednotlivých záběrů, ale také aby film nebyl příliš fádni jednotnou velikostí záběrů.

Na základě takto zpracovaného technického scénáře vznikl animatik. Díky tomu jsme měly určitou představu o délce filmu a plynutí vyprávění příběhu.

Před samotným natáčením jsme upravily délku filmu z důvodu technických problémů a následným posunutím začátku natáčení téměř o měsíc. Rozhodly jsme se vyškrtnout 5 záběrů na konci filmu tak, aby byla zachována kontinuita vyprávění.

II. PRAKTICKÁ ČÁST

3 VÝROBA

3.1 Výtvarná příprava

Výtvarno měla již od začátku plně v moci Soňa. Dohodly jsme se na tom na samém počátku naší spolupráce.

Soňa má velice charakteristický rukopis, který výborně koresponduje s dějem filmu.

Při práci na výtvarném provedení filmu se nechala inspirovat karikaturami a kteslenými anekdotami Jiřího Wintera Neprakty a Petra Urbana. Charakteristická černá linka a jasné, čisté veselé akvarelové barvy.

Z výtvarných návrhů jsme společně s panem Šebestou vybírali nejvhodnější podoby hlavních hrdinů a prostředí na základě charakteristik a technického scénáře.

Na auditu nám pak byly sděleny připomínky k výtvarnu a Soňa musela vše upravit ke spokojenosti všech zúčastněných.

Jen na návrhy Soňa pokreslila a pomalovala štosy papírů. Obdivovala jsem její trpělivost, se kterou vše donekonečna překteslovala ale hlavně vytrvalost v této zdlouhavé činnosti.

3.2 Výroba loutek a pozadí

Po schválení všech výtvarných návrhů jsme mohly začít s výrobou. Podle původního harmonogramu jsme na to měly čas přes vánoční svátky a v první polovině ledna.

Začátek natáčení se o měsíc posunul, ale ani tak jsme nestihly vše dopředu vyrobit. Část výroby proto probíhala paralelně s natáčením filmu.

Snažila jsem se Soně pomáhat jak jen to šlo. Vytvářela jsem harmonogramy výroby a animace tak, aby byla zajištěna maximální efektivita práce a byla zachována kontinuita natáčení. Ke každému záběru jsem rozepisovala seznamy, jaké je potřeba pozadí, jaké jsou potřeba loutky, z jakých úhlů pohledu nebo nebo jestli je jen potřeba přidělat jejich jednotlivé části, a samozřejmě všechny animované rekvizity, zvířata a další věci.

Soňa pracovala podle těchto seznamů, odškrtovala si již hotové věci a nemusela přemýšlet nad tím, co všechno ještě zbývá vyrobit. Pracovala pilně jako včelka, kreslila a malovala. Já jí hotové věci brala a vystřihovala jsem jednotlivé části loutek a rekvizit. Vytvořily jsme tak téměř pásovou výrobu.

Protože jsem nemohla asistovat s kresbou pozadí a loutek, chopila jsem se role natěrače pozadí, větších barevných ploch nebo výtvarně nenáročných částí naší výroby.

Díky této kooperaci jsme vše stihly, aniž by došlo k větším časovým prodlevám během natáčení.

4 ANIMACE

Po všech těch nekonečných přípravách a „teoretických“ pracovních procesech jsme se na samotnou animaci velice těšily.

Důležité bylo vytvořit charakteristicky stilizovaný pohyb pro oba naše hrdiny. Samanta chodící na vysokých podpadcích s mírnými, až minimalistickými pohyby a gesty. Luboš má zase příliš dlouhé a silné ruce a krátké nohy v poměru k tělu. To mu předurčilo dělat neohrabané pohyby a nemotorně chodit. Animačně nejméně náročný byl pes, který je tak rozmazlený a líný, že se jen nechává nosit a chovat. Jediná jeho animace spočívala v mrkání a při požívání kosti.

V několika záběrech došlo k problémům s animací pohybů, které se nám nedařilo naanimovat podle našich představ. Docházel za námi do ateliéru pan Šebesta na pravidelné konzultace a tyto problémy nám pomáhal řešit, popřípadě minimalizovat problémy různými animačními zkratkami.

Natáčení filmu jsme začaly animací několika vybraných a animačně nenáročných záběrů, abychom si osahaly loutky, animační stav a techniku. Mnoho záběrů jsme musely v prvním týdnu natáčení několikrát předělávat. V kombinaci s technickými problémy to bylo psychicky i fyzicky velice náročné a vyčerpávající. Po překonání počátečních obtíží jsme našly „své“ animační tempo a práce začala pomalu ale jistě odsýpat.

4.1 Ateliér

Díky neplánovanému přesunutí našeho oboru klasická animovaná tvorba z kudlovských filmových ateliérů do budovy fakulty multimediálních komunikací vzniklo mnoho problémů s organizací ale především s prostory ateliéru a jeho vybavení pro výrobu animovaných filmů klaciskými technikami.

Takováto změna se nedá udělat ze dne na den, ale stalo se tak z mnoha důvodů a pedagogové i studenti se s tím museli smířit. Všichni doufali, že to nějak půjde a budeme moci točit naše bakalářské filmy. Nebylo to snadné. Během obou semestrů bylo mnoho okamžiků, kdy jsme propadali panice, depresím a následné apatii vůči všemu. Naštěstí vše dobře dopadlo. A i přes mnoho problémů se nám podařilo natočit náš bakalářský film.

4.2 Natáčení filmu

Již v prosinci jsem vypracovala harmonogram našeho natáčení na základě údajů o využívání ateliéru studenty animace. Ukázalo se však, že budeme muset začátek natáčení posunout. Studenti, kteří pracovali na animačním stavu před námi, používali své vlastní technické vybavení a software. Když jsme přišly na řadu my, byly jsme vlastně první kdo používá školní vybavení. Hned první den se ukázalo že nic nefunguje tak jak má. Začátek natáčení se posunul o týden. A pak o další týden, když vyvstaly problémy s licencí a instalací nového animačního programu. A nakonec ještě o jeden týden, když úspěšně nainstalovaný program nebyl kompatibilní s foťákem a my musely čekat jak škola tento problém vyřeší. Škola zakoupila nový foťák a my mohly začít natáčet film. Začínaly jsme tak místo předem plánovaného 18. ledna až 15. února. Také se nám zkrátil čas, který jsme mohly strávit v ateliéru, o týden. Tomu jsme musely přizpůsobit celé natáčení. Nemohly jsme si dělat naděje na prodloužení termínu, protože po nás už na animační stav čekali další spolužáci.

Když jsme konečně mohly začít animovat, vyvstaly další problémy. Hned první den při animační zkoušce se ukázalo, že se snímaný obraz výrazně třese a problikává jas. Problém se nedařilo řešit i přes pomoc pana Krupy, pana Baránka a několika technicky zdatnějších spolužáků. Přesto jsme naanimovaly jeden záběr s vědomím, že ho budeme muset přetočit až nastanou lepší technické podmínky pro práci. Zbytek našeho prvního natáčecího dne jsme strávily přípravou a výrobou loutek a pozadí několika záběrů.

Několik dalších dní probíhalo obdobně. Během animace se objevovaly další a další technické problémy a my pomalu ale jistě upadaly do beznaděje. Natáčení našeho filmu se dalo přirovnat k boji s větrnými mlýny, a ani jedna z nás nevěřila, žebychom náš film v termínu dotočily.

Pan Janotka s panem Šebestou se nám pokoušeli upravit stav a minimalizovat tak naše problémy. Snažili se zabránit třesu záběrů spevněním ramen stavu, na kterých byl přimontován foťák, a seřízením přítlaku. Během animace jsme se nesměly stavu ani dotýkat. Všichni si mysleli, že jsou otřesy způsobené naší činností v kombinaci s nestabilitou animačního stavu. Nasnímané záběry se i přes všechna přijatá opatření stéle třásly a blikaly. Náš střihač nás uklidňoval, slíbil nám, že v rámci postprodukce udělá vše co bude v jeho silách, aby minimalizoval technické nedostatky natočených záběrů.

A tak problémy přetrvávaly i přes zásahy pana Baránka, našeho střihače, pana Krupy a mnoha dalších. Animovaly jsme dál s tím, že se náš film bude třást a blikat, pokud se našemu střihači nepodaří zázrak a nenapraví škody napáchané technikou.

Aby toho nebylo málo, druhý natáčecí týden jsem onemocněla chřipkou a během několika dní se nakazila i Soňa. Tlačil nás čas, nebyl čas na marodění, a tak jsme celý týden animovaly omezovány neustálým smrkáním, kýčáním, chrchláním, bolestí a teplotou.

Komplikace nebraly konce, problémy s animačním programem, který podle všeho způsoboval ono třesení a blikání záběrů, labilní pojistky a plánované půldení výpadky proudu o víkendech. Přijel nás navštívit náš střihač, zjistil že nasnímané záběry ukládáme do formátu který se mu nelíbí, a inspirován heslem pozdě, ale přece, nám formát přenastavil. Jím vybraný formát mi ale nešel otevřít v programu After Effects, ve kterém jsem záběry časovala. A tak jsem každý záběr nejdříve převedla do jiného formátu, abych ho mohla načasovat. To mohlo sloužit jen pro naši potřebu na place. Střihač si pak podle mého časování načasoval záběry v tom správném formátu, a věci se tím jen opět o něco zkomplikovaly.

A pak se stal malý zázrak. Zhruba v polovině natáčení jsme přešly na jiný animační program. Záběry přestaly blikat a třást se. Musely jsme se sice naučit pracovat v novém programu, nebylo to ale zas tak složité a velice rychle jsme si zvykly. Nadšení nám vydrželo jen do doby, než jsme zjistily, že se nám nasnímyné záběry ukládají někam úplně jinač. Nějaký čas trvalo, než sme je našly. Ale zdařilo se a my mohly pokračovat v práci.

Až v posledním natáčecím týdně šlo vše tak, jak jsme si přály. Technické problémy se vyřešily a nás začal neúprosně tlačit termín. Nebylo by to tak hrozné, kdybychom v posledních dnech nechytly střevní chřipku. Bylo nám strašně zle, Soňa na tom byla možná ještě o trochu hůř než já, a dost to komplikovalo celou situaci. Co chvíli jsme odbíhaly od animačního stavu, u kterého jsme se střídaly v několikaminutových intervalech. I přes to se nám podařilo film dotočit včas.

V ateliéru jsme trávily v průměru 10 hodin denně, sedm dní v týdně po dobu 22 natáčecích dní.

5 POSTPRODUKCE

Na postprodukcí u našeho filmu záleželo opravdu hodně. Více jak polovina záběrů, kvůli již zmiňovaným problémům, potřebovala upravit. U záběrů se musela sjednotit barevnost, jas a ostrost. Na celém filmu se podepsalo použití dvou různých programů a ukládání záběrů do několika různých formátů. Detaily jako retušování tekstu nevyjímaje.

Největší naděje jsme vkládaly do našeho střihače, který nám slíbil téměř nemožné. Jeho práce nakonec přidčila naše očekávání, a my mohly být nadšené z výsledného filmu.

5.1 Střih

Naším střihačem byl Tomáš Kraus. Jde o bývalého spolužáka Soňi. Věřila jsem jejímu výběru, zná ho a ví, co dokáže.

Kvůli posunutí termínu natáčení se posunul i čas určený pro střihače, který se výrazně zkrátil oproti původnímu plánu. A díky tomu, že Tomáš bydlí v severních čechách, byl trochu problém i s komunikací. Některé věci se přes internet řeší obtížně, obzvlášť když jde o komunikaci hned několika lidí najednou. Vznikala malá nedorozumění, neustále jsme řešily otázky typu: „A to si mu řekla? Já mu řekla něco jiného...“ nebo „Pošleš mu to ty, nebo já? Už jsi mu to poslala? A co ti na to napsal?“. Postupem času se stala spojovacím článkem mezi námi a střihačem, výhradně Soňa, což alespoň trochu celou komunikaci zjednodušilo a eliminovalo případná nedorozumění.

Oříškem také bylo samotné poslání našich natočených záběrů. Všechno dohromady mělo přes 50Gb. Variantu nahrání a uložení na internet jsme musely zavrhnout, a tak nezbylo než se spolehnout na služby české pošty a poslat Tomášovi balíček s externím diskem.

Přes veškeré mé obavy se disku nic nestalo, zabalený do několika vrstev bublinkové fólie přežil bez úhony cestu tam i zpátky.

Sestříhaný film pak měl Tomáš poslat přímo našim zvukařům, aby nedošlo ke zbytečným časovým prodlevám.

5.2 Zvuk

Sehnat zvukaře byl větší problém, než jsme mohly tušit. Podle mnohých jsme měly vybírat z řad studentů FMK, ale realita byla jiná. Ze studentů zvukařů s námi nikdo nechtěl spolupracovat. Se Soňou jsme jmenovitě obepsaly snad všechny studenty, ale většina se ani neobtěžovala s odpovědí, pár nám jich odepsalo, že je jim to líto, ale nemají čas a tak podobně. Nezbyvalo než rozhodit sítě mezi známé a bývalé spolužáky z Kudlova.

Sonin přítel nám dohodil dva své známé, kteří se hudbou žijí jako DJové. A to Martina Mikulku a Jana Zelingera. Přijali spolupráci na našem filmu a pojali ji jako výzvu, protože s něčím podobným ještě neměli zkušenost. Nám se díky tomu hodně ulevilo a zase jsme mohly s klidným srdcem spát. Ale né na dlouho. Zkomponovali hudbu pro náš film a nahráli ruchy během natáčení filmu. Pak díky celkovému posunu výroby nastaly komplikace. Jeden ze zvukařů musel pracovníčně odjet do Ruska. Druhý nám na poslední chvíli odřekl z důvodu šibeničních termínů, které vycházely na ozvučení a sesazení filmu. Přenechali nám hudbu i ruchy a my začaly schánět někoho, kdo by byl ochotný nám s tím takto na poslední chvíli pomoci. Naštěstí se nabídl náš šikovný střihač, že nám na film nasadí hudbu i ruchy. A nám spadl obrovský kámen ze srdce. Musely jsme na poslední chvíli žádat o prodloužení termínu odevzdání, který nám naštěstí byl schválen, a my vše s lehce odřenýma ušima zvládly.

ZÁVĚR

Práce na našem filmu pro mě byla velice zajímavou zkušeností. I přes to, že plánovaná příprava a realizace neodpovídala tomu, jak vše probíhalo v reálu, mě práce na celém projektu bavila. Samozřejmě bylo mnoho okamžiků, kdy jsem chtěla všechno rozšlapat a utéct někam hodně daleko. Při zpětném hodnocení mám z našeho filmu dobrý pocit a jsem ráda, že jsme to vydržely až do samého konce. K tomu nám asi nejvíce dopomohlo to, že jsme se Soňou byly tým. Kdybych měla dělat celý film sama, asi by to nebylo úplně ono. Takhle jsme se mohly navzájem podporovat a pomáhat si. Když jedna nemohla, druhá ji zastoupila nebo uspíšila její návrat do pracovního procesu. Nikdo vám nerozumí při natáčení filmu lépe, než váš spoluautor. A přesto, že jsme spolu trávily mnoho času, se nedostavila ani obávaná ponorková nemoc nebo výraznější neschody a autorské rozepře. Na vše jsme bez větších obtíží našli kompromisní řešení, a nebo jsme si nechaly poradit. Což je také velice důležité při realizaci studentského filmu, mít oporu a rádce v někom zkušenějším, kdo nebude váhat a pomůže nám. A pan Šebesta nám byl výborným rádčem i oporou.

Asi obě jsme se poučily, jak je důležité si k sobě vybírat vhodné splupracovnice do týmu. Pokud budu ještě někdy vytvářet jakýkoli, byť sebekratší film, od začátku budu spolupracovat s produkční, kterou jsme při realizaci tohoto filmu neměly. A to nám, myslím, v některých okamžicích dost zkomplikovalo život. Také jsem si uvědomila, že je potřeba mít na place technika. Pořád se musí něco nastavovat a upravovat, každou chvíli je potřeba vyřešit nějaký technický problém. Stejně důležité je i mít schopného a šikovného střihače. Ten náš nám mnohokrát, i během natáčení, vytrhl trn z paty.

Ze všeho nejdůležitější je ale čas. Na všechno je potřeba mít velkou časovou rezervu, a to i na úplném začátku příprav filmu. A i když je časová rezerva dostatečná, může se cokoli pokazit, jako se to stalo nám. Začít s natáčením filmu s vědomím toho, že už touto dobou měl být film natočený a v péči střihače, není dobré ani trochu. Stálo nás to mnoho bezesných nocí nejen během natáčení, ale i v průběhu postprodukce, kde se výrazně kátily všechny termíny.

Při psaní této práce jsem po celou dobu vycházela ze svých, puntíčkářsky přesných poznámek a z natáčecího deníku. Od samého začátku vymýšlení našeho filmu jsem zapisovala každý nápad nebo myšlenku, včetně data a místa, kde tento nápad vznikl. Tyto zápisky také obsahují záznamy o všech konzultacích a auditech. Díky tomu jsme měly při psaní kompletní podklady a nemusely jsme tápat, jak to asi bylo.

Kdybych měla všechny tyto poznatky shrnout, musela bych dojít k závěru, že je vždy lepší mít pro realizaci filmu partáka. A než bych začala cokoliv vymýšlet a plánovat, chtěla bych jít do ateliéru, přesvědčit se, že je plně vybavený a především funkční. Že vše funguje tak jak má. Až poté bych se rozhodovala, jakou technikou bych chtěla film realizovat, aby mě nemohly zaskočit vážnější technické problémy, než je výpadek proudu nebo prasklá žárovka.

Celý film jsem se snažila realizovat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. V rámci míry mého talentu, který mi byl přidělen shůry.

III. PROJEKTOVÁ ČÁST

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

Animovaný film - úvod do scenáristiky animovaného filmu Dutka Edgar, ISBN 8078588379475,

Akademie múzických umění Praha 2002

Minimum z dějin světové animace Dutka Edgar, AMU Praha 2004, ISBN 8077331701270
160

Výtvarníci animovaného filmu Poš Jan, Odeon, Praha 1990

Timing for animation Whitaker Herold, Halas John, Focal Press, ISBN 0240517148

Škola kresleného filmu Dovnikovič Borivoj, Praha Institut výchovy a vzdělávání pracovníků ČST, 1986

[1] Literární poklesky Stephen Butler Leacock, Mladá fronta 1986

SEZNAM PŘÍLOH

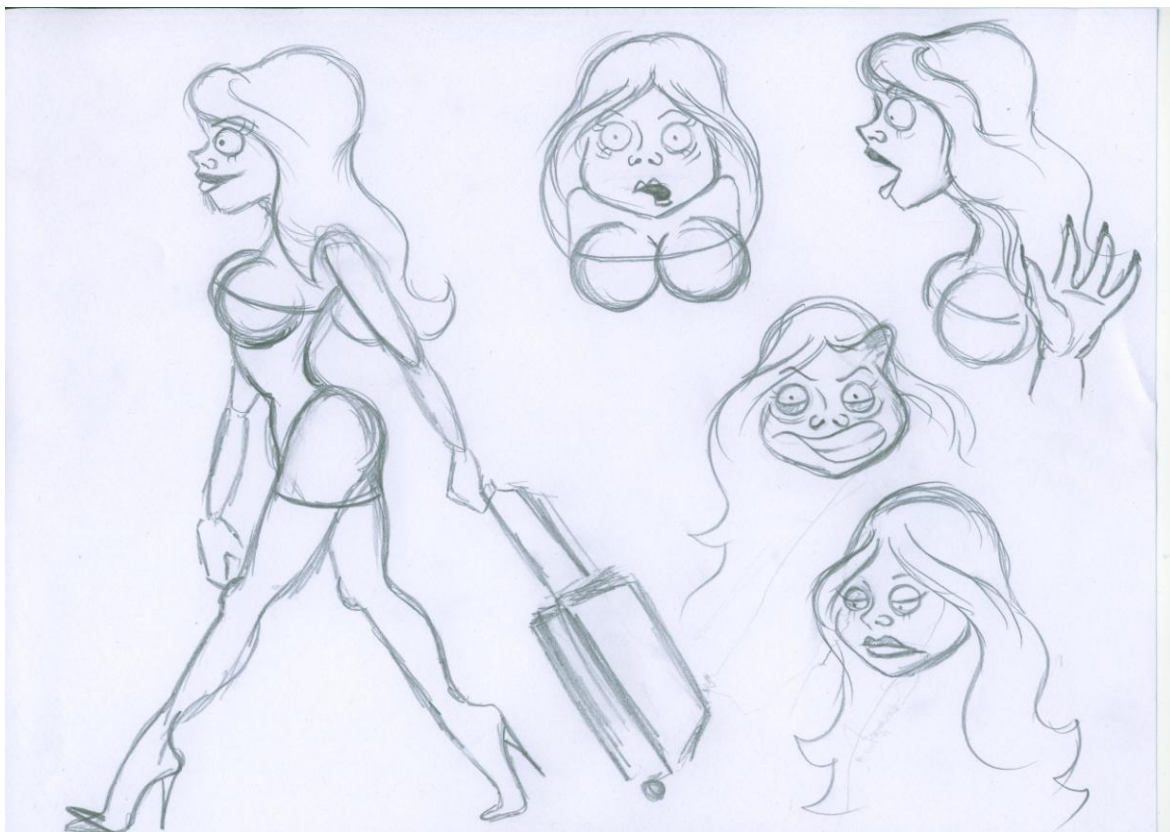
Příloha I: výtvarné návrhy Samanta

Příloha II: ukázka komiksu

Příloha III: muž v autě, výtvarné návrhy psa

Příloha IV: storyboard

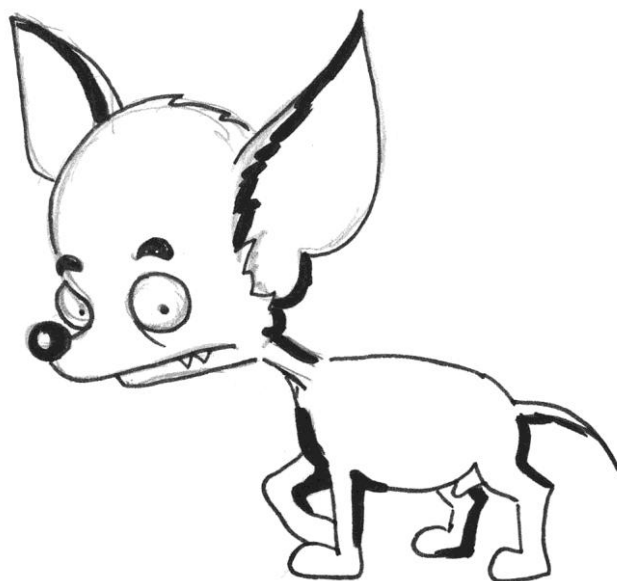
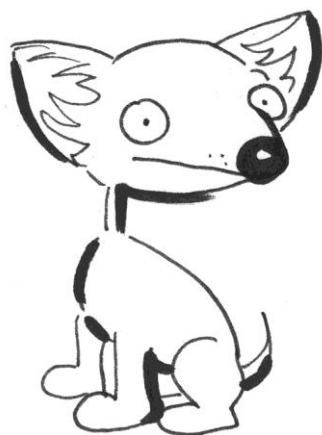
PŘÍLOHA I: VÝTVARNÉ NÁVRHY SAMANTA

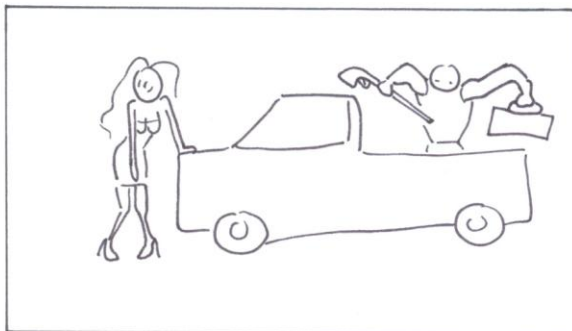
PŘÍLOHA II: UKÁZKA KOMIKSU

PŘÍLOHA III: MUŽ V AUTĚ, VÝTVARNÉ NÁVRHY PSA

PŘÍLOHA IV: STORYBOARD

(17. C (zatměvačka)) → pryč

Pohled z boku na auto, přítel stojí na autem, vytahuje tašky a straní z auta.
Slečna stojí před autem (před předkem - vedle auta), miká ně polesem v kolenou a rukou se opře o kapotu auta.
Zatměvačka

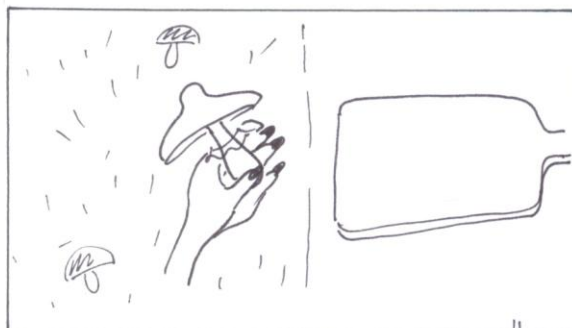

(D její výraz - povzdech) → pryč
18. C roztmivačka

Jsou na houbačkách v lese.

Přítel lůhá sem tam, sbírá houby.

Slečně se ulomí podpalek, boží se do hlíny...

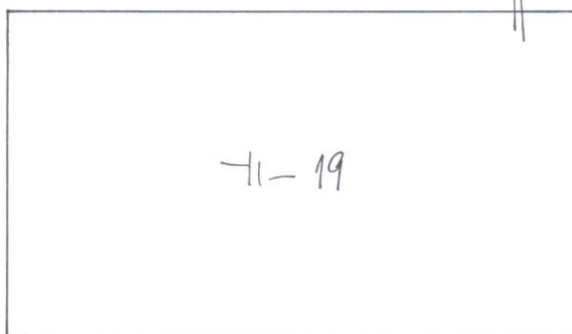

19. D

Slečna sebrá houby.
(prašivku s kalichem smrti)

Jen její rukou s houbou.

Zvuk: písklel → jakože by muchomůlku bráží
ochvělně

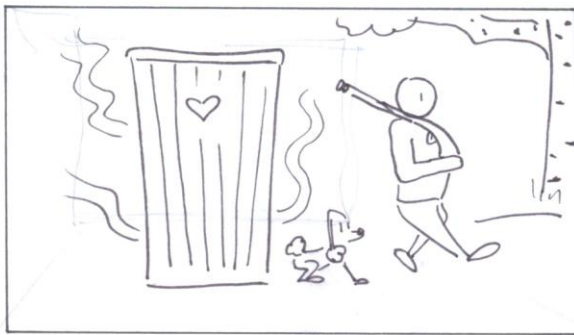

20. D prolinačka

Slečna pořád drží v ruce prašivku.

Výměna posadí → přinané

v posadí kuchyni, přeběhlo na brájení a ostatní houby...

25. C → odjezd kamery

Exteriér - kadibudka.

Stolem projde pútel s flintou
púes ramena.

Z kadibudky se linou príjmové
zvuky.

Fifinka čhá vedle kadibudky
na panicku.

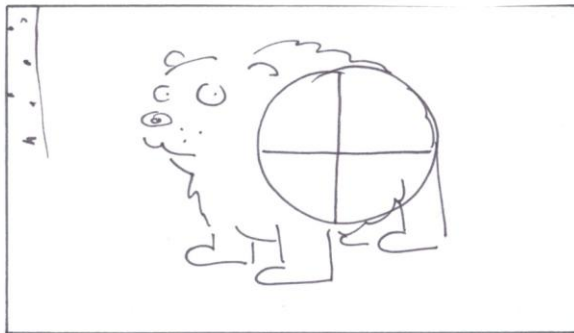
26. C (PC) lepší bude PC

Pútel v lese čhá na
avé.

Zábér na sedícího pútele
resadu, na krovím.

(Jaká je došel do lesa?)

→ klápek schovaný za krovím
je se svedne a vystřelí!

27. D

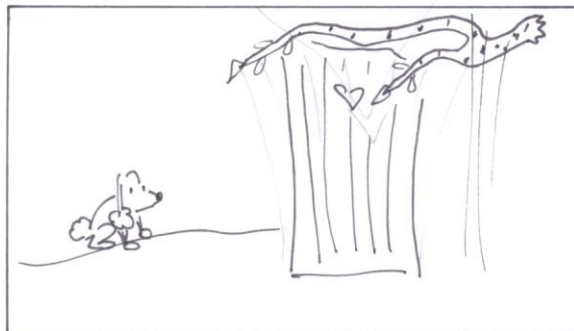
Zábér púes mušku flinty.

Pútel má na mušce medvěda.
On se nystřel a zábér sebou
běhne v proti pohybu nystřelu.

Zvuk lámající se větve...

→ zhubnutí kamery

→ D větve → rána a ulomí se...

28. C

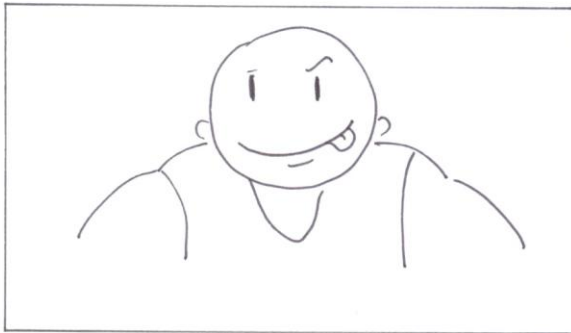
Exteriér - kadibudka.

Zvuk padající větve.

Na kadibudku spadne ulomená
větve.

Sheňa strašně sává.

Fifinka utěe.

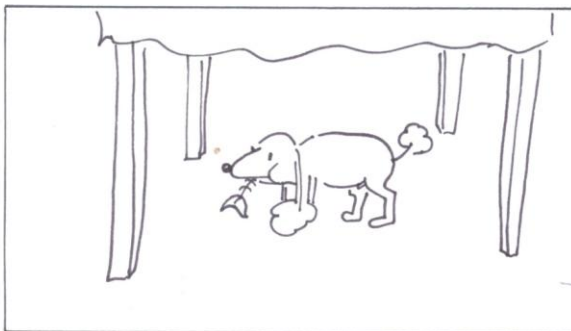
~~37~~ D

Detail na pŕehlediv obličež.
Uchylně sleduje stěnu...

~~38~~ PD

Stěmimo pozadí...
Pořád myje nádoli.

~~39~~ D → avěnit na C - celý stůl
a pod ním Fifiška

Fifiška pod stolem načne
žrák kosti.

Najednou se všechno kolem
ní načne občasat, stůl,
židle...

Fifiška se belne a sashočí
ji kost v kůzku.

→ stůl židle nádoli na
Fifiška se dusí... stole

40. PC → PD

Pohled na stěnu s parožim
a vycpanými zvířaty.

Paroží se mírně občasá,
je stále více a více malčivá.

Některé ulovky načnou se
stěny opadávat...